

გამოდის 1993 წლის მარტიდან
2000 წლის მარტიდან გამოდის თვეში ორჯერ
გაზეთის ელექტრონული ვერსია ინტერნეტში:
WWW.opentext.ge/menora

მენორა

ვინ არის ბრძენი? ის, ვინც უოუელი ადამიანისაგან სწავლობს. ვინ არის გმირი? ის, ვინც ვნებას მოთოკავს. ვინ არის ძლიერი? ის, ვინც თავისი სუდრით უპაუფილია. ვინ არის დაფასებული? ის, ვინც სხვებს ჰატევის სცემს.
ფირქი ავოთ IV

მარაშული ბაჰაიტი
საქართველოში
MENORA
JEWISH NEWSPAPER
IN GEORGIA

"מנורה"
עיתון יהודי
בגאורגია

„МЕНОРА“
ЕВРЕЙСКАЯ ГАЗЕТА
В ГРУЗИИ

0360სი
(ს0360)
15-30
№12 (276)
(5768 ზმლი)
2008 ზმლი
ფასი 50 თეთრი

מנוחה

იტალიის პრეზიდენტი ტაუს უპრავს ქართველ ეზრავლ კომპოზიტორს

ამ ერთი თვის წინათ აღინიშნა ისრაელის სახელმწიფო-ბრიობის აღდგენის 60 წლისთავი. ამ მეტად მნიშვნელოვან თარიღს მსოფლიოს სხვადასხვა ქვეყანაში საინტერესო ღონისძიებები მიეძღვნა. ამათგან გამორჩეული გახლდათ იტალიაში ჩატარებული ისრაელის საოპერო ხელოვნების მიღწევათა დემონსტრაცია — ისრაელმა ამ ძალიან საპასუხისმგებლო მისიის შესრულება ქართველი ებრაელი კომპოზიტორის ოპერას დააკისრა. თელ-ავივის ოპერის თეატრმა ოპერის სამშობლოში მაცურებელს წარუდგინა იოსებ ბარდანაშვილის ოპერა „ათასწლეულის მიჯნაზე“, რომელიც ჩინებული თანამედროვე ისრაელელი პროზაიკოსის ალფრედო იოშუას რომანის მიხედვით დაწერილ ლიბრეტოზე შექმნა კომპოზიტორმა. ეს ოპერა ამ სამიოდე წლის წინ დაიდგა თელ-ავივის საოპერო თეატრში და მაცურებლის, თეატრალური კრიტიკის დიდი მონონება პოვა.

რომში ისრაელის საოპერო მოღვაწეთა 250 კაციანი დელეგაცია — მომღერალი, მუსიკოს-შემსრულებელი ოპერის ავტორი — ს. ბარდანაშვილი ჩავიდა.

სპექტაკლზე მოვიდნენ იტალიის პრეზიდენტი სილვიო ბერლუსკონი, ხელისუფლების წარმომადგენლები, იტალიის ხელოვნების მოღვაწენი. იოსებ ბარდანაშვილის ოპერამ, ისრაელელ მომღერალთა, მუსიკოსთა საშემსრულებლო დონემ მასპინძელთა მონონება, მაღალი შეფასება დაიმსახურა.

მოზანი
და ტაბი
შალკებს
უკლტაკუ
დაოჯახებს,
კუსურკებთ
ბედნიერ
ცხოვრებას!

დიდახული მხატვრის მეირ ფიჩხაძის ბამარჯვება

უძველეს იაფოში, ერთობ პრესტიჟულ საგამოფენო დარბაზში დღეს შეგიძლიათ შეხვდეთ და ესაუბროთ ისრაელის პოლიტიკური წრეების, ბიზნესის, თუ კულტურის სფეროს ისეთ წარმომადგენლებს, რომელთა მოხელთება, გნებავთ, სატელეფონო საუბარი, ერთობ პრობლემური საკითხი გახლავთ. საქმე იმაშია, რომ ორიოდ კვირაა აქ გამოფენილია ისრაელში ერთობ აღიარებული მხატვრის მეირ ფიჩხაძის ნამუშევრები.

ამ მხატვარმა ისრაელში ჯერ კიდევ 80-იან წლებში გაითქვასახელითავისიერთობსაინტერესო, განსხვავებული ფერწერული აზროვნებით. მისი თვალთ დანახული სამყარო გიზიდავთ იმიტაც, რომ იგი ახლოა რეალობასთან და ამავედროს, ამაღლებულიცაა. იგი ხატავს ქართველ ებრაელ-

ობას, თუ იყენებს ფოტოგრაფიას, ყველა შემთხვევაში რეალისტ მხატვრად გვევლინება. მის მიერ დანახული, აღქმული, ტილოზე გადმოტანილი ქართველი ებრაელობა შემოქმედებითად იმდენად დამაჯერებელია, რომ უკვე არა მხოლოდ ერთი მხატვრის ჩინებული შემოქმედების ნაყოფია, არამედ ისტორიულ-მხატვრული დოკუმენტად გვევლინება. დიას, მეირ ფიჩხაძემ ტილოებზე შემოგვინახა სამყარო, რომელიც ქრება, სამყარო, რომელსაც დღეს ვერსად ვერ მოიხელთებ — ეს არის საქართველოს ამა თუ იმ პროვინციის ებრაელობის სახეები, ყოფა. აქ შესაძლოა სიტყვა პროვინცია ერთობ პირობითი იყოს, რადგან 60-70-იანი წლების საქართველოს ებრაელობის ყოფა დედაქალაქსა, თუ პროვინ-

ციებში დიდად არ განსხვავდებოდა. პროვინცია ავსებდა დედაქალაქს და თავისი სამყაროც მოჰქონდა თან. მის ნახატებში ინტერესით შევცქერიითიმა, რაც ჩვენთვის გუშინდელი დღეა დიდებული ხელოვნებაა, არაქართველი ებრაელობისათვის კი უცნობი, სრულიად უცნობი სამყარო. კიდევ ერთი გარემოება, რომელიც მეირ ფიჩხაძის ფერწერას, ექსპლიკაციებს გამოარჩევს თანამედროვე მხატვრობის ამ უზარმაზარ იმპერიაში — იშვიათად გვინახავს მხატვარი, რომელიც ესოდენ განსხვავებულია თავისივე თავისგან, ფიჩხაძე თავის თავში რამდენიმე თაობას, შემოქმედებით ესთეტიკას მოიცავს. ეს მას არა მხოლოდ მრავალფეროვანს ხდის, არამედ ფიქრადაც განგანყოფს.

საქართველოს ებრაელობის ყოველდღიურობა

როგორ მუშაობს ებრაული სახლი?

გვესაუბრება „ხესედ ელიაჰუს“ დირექტორი რეზო შათაშვილი

— ბატონო რეზო, გვიამბეთ როგორ მუშაობს „ხესედ ელიაჰუს“ ებრაული სახლის დახურვის შემდეგ და როგორ ახერხებთ იმ პროგრამების განხორციელებას, რომელიც ამ სახლში ტარდება?

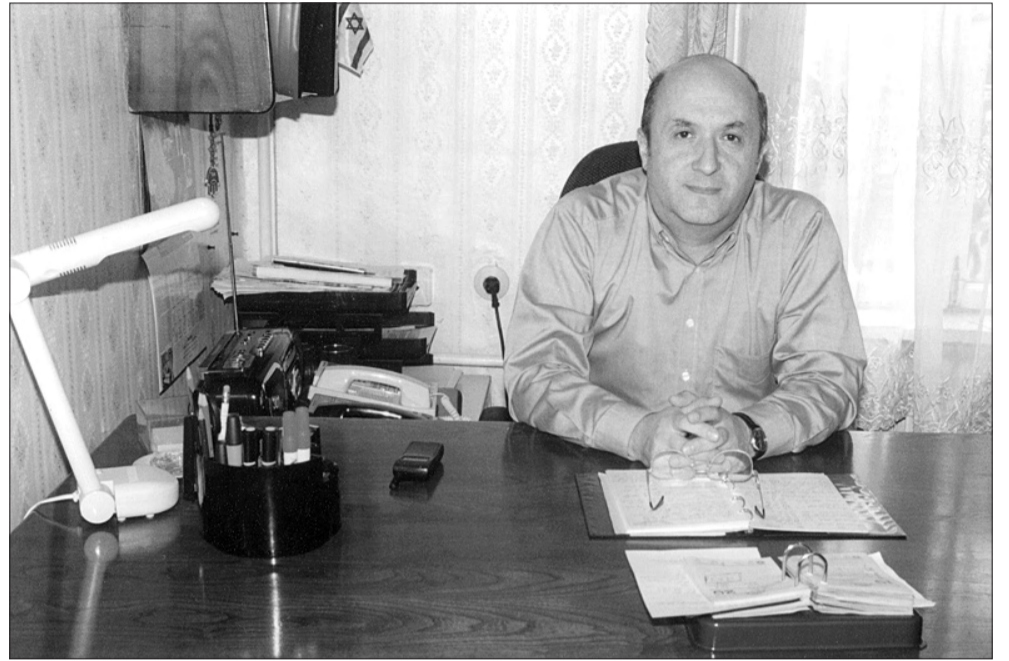
— სამწუხარო იყო ეს ფაქტი. ჩვენ მივიღეთ განკარგულება იმის თაობაზე, რომ ებრაული სახლი უნდა დაკეტილიყო. ყველამ იცის ის ფაქტორი, რის გამოც იყო „ჯოინტი“ შენუხებული, — რომ შეიძლებოდა უსაფრთხოებასთან დაკავშირებით ყოფილიყო შიში. ამ მიზეზის გამო „ჯოინტი“ მიიღო გადაწყვეტილება, რომ ებრაული სახლი დროებით დაეკეტა. მაგრამ ეს იმას არ ნიშნავს, რომ ჩვენ მუშაობა შევწყვიტეთ. პირველ რიგში მე მინდა განვაცხადო, რომ ჩვენი დაფინანსება ხდება გრანტის მიხედვით, რომელსაც ჩვენ გვაძლევს „ჯოინტი“ იგივე ფარგლებში, როგორც გვაძლევდა და არაფერი არ შეცვლილა. რაც შეეხება პროგრამებს, რომ არ აღვნიშნო ის, რომ ჩვენ გვიჭირს ახლა მუშაობა, ამაზე ლაპარაკი იქნებოდა ეხლა არარეალური.

ჩვენ გვექონდა ოფისი, რომელიც იყო ალტურვილი თანამედროვე დონეზე, კომპიუტერებით, აქ იყო კლუბი, ბავშვთა პროგრამების ოთახი, სადაც მოდიოდნენ მოხუცებიც, ბავშვებიც და ყველანიარ დახმარებას ღებულობდნენ. აქ იყო შეხვედრები თემთან და ასე შემდეგ, მაგრამ სამწუხაროდ, ამ ყველაფრის ჩატარება შენობის გარეშე ძალიან რთულია. მე ახლა მოკლედ ჩამოგივლით რა პროგრამები ფუნქციონირებს და რა სამუშაოებს ვანარმოებთ ჩვენ ამჟამად. ჩვენ გვაქვს ათი პროგრამა. მე შემეძლია ვთქვა, რომ პრაქტიკულად ათივე პრო-

გრამა მუშაობს. სამწუხაროდ, არა იგივე კომფორტულ პირობებში, მაგრამ მაინც მუშაობს.

პირველ რიგში ეს არის პროგრამა, მოვლა ბინაზე, — დირექტორი გახლავთ რევა კრუპნიკი. ჩვენ გვყავს 120 მარტოხელა ადამიანი, რომლებიც იმყოფებიან აღრიცხვაზე და საჭიროებენ დახმარებას. ამისათვის გვყავს — 35 ადამიანი, რომლებიც უვლიან მათ ბინაზე. ეს პროგრამა ანხორციელებს პრაქტიკულად თავის მოვლას ისევე შეუცვლელად, როგორც ფუნქციონირებდა. რაც შეეხება სამედიცინო პროგრამას. სამწუხაროდ, ყველა პროგრამა ვერ მუშაობს ისეთი დატვირთვით, როგორც მუშაობდა ადრე. ანუ, ვერ მუშაობენ ექიმი-კონსულტანტები ოფისის არარსებობის გამო. ნაწილი კონსულტაციებისა ტარდება ამ ექიმების სამუშაო ადგილებზე, სადაც ღებულობენ პაციენტებს და უტარებენ კონსულტაციას.

აგრძელებს მუშაობას პროგრამა — აფთიაქი. ჩვენ ვარიგებდით და ახლაც ვარიგებთ მედიკამენტებს. რეცეპტების გაცემა ამჟამად ხორციელდება აფთიაქში, სადაც ბატონი მიხეილ ჯანაშვილი ანაწილებს მედიკამენტებს. მე მინდა ვთქვა, რომ როცა ჩვენ მედიკამენტების გაცემის ასეთ ფორმაზე გადავდით, კი არ მოიკლო ხალხის ნაკადმა, პირიქით, მოიმატა. რაც შეეხება კვების პროგრამას. აქ გვაქვს გარკვეული პრობლემები. თქვენ იცით, რომ ჩვენ ვეჭვობდა „ქაშერი“-ს სასააღირო, ერთ-ერთი საუკეთესო ამიერკავკასიაში, რომელიც ყოველდღიურად 200 ადამიანს კვებავდა. აქედან 90 ადამი-

ანი ცხელ სადილს ღებულობდა ბინაზე. ესენი იყვნენ მარტოხელები, ხალხი, რომლებიც მარტო ვერ გამოდიოდნენ, უჭირდათ საქმელის მომზადება და ასე შემდეგ. პირველ თვეს, როცა დაიკეტა ხესედი, ეს ხალხი სასურსათო ამანათს ღებულობდა პლასტიკური ბარათით, ხოლო მეორე თვიდან ჩვენ ისე სადილი დამზადება და დღეს-ღელით ჩვენ 60 ადამიანს ვურიგებთ სადილს მანქანით. ხოლო ის ხალხი, რომლებიც დადიოდნენ სასააღიროში და იკვებებოდნენ, გადაიყვანეს ასევე სხვა პროგრამაზე, რომელსაც ქვია „მალაზია“. აქ არის ფიქსირებული თანხა, და ისინი თავისი სურვილის მიხედვით იძენენ პროდუქტებს.

ასევე აგრძელებს ფუნქციონირებას ბავშვთა პროგრამა. ჩვენ გვაქვს პროგრამა „მაზალ ტოვი“, სადაც ბავშვები დადიოდნენ ექვს წლამდე. ამ ბავშვებს ჩვენ ვეხმარებით პამპერსების, ბავშვთა კვების, მედიკამენტებით და ასე შემდეგ. ფაქტიურად ეს დახმარებებიც გრძელდება ერთ-ერთი ჩვენი თანამშრომლის ბინაზე. ჩვენ ასევე გვექონდა წრეები: ხატვის, ცეკვის, მუსიკის და ასე შემდეგ, მაგრამ, სამწუხაროდ, ამ პერიოდში ეს წრეები არ ტარდება.

არსებობს კიდევ ასეთი პროგრამა კლუბი, სადაც თქვენ კარგად იცით, რომ ხესედს კარგად ალტურვილი ჰქონდა ყველაფრით. აქ ყოველდღიურად მოდიოდა 30-40 ადამიანი, მაგრამ დღეს, სამწუხაროდ, სრულად ეს პროგრამა ვერ მუშაობს იმიტომ, რომ ჩვენ არ გვაქვს შენობა, მაგრამ ძალიან დიდი მადლობა მინდა გადავუხადო ავნიმელს როზენბლატს, რომ ყოველ პარასკევს „ტიფერეთ ცვის“ სკოლის სააქტო დარბაზში ვატარებთ „კაბალათ შაბათს“ ჩვენი მოხუცებისთვის.

დღის ცენტრი. ეს იყო ყველაზე პოპულარული და ლამაზი პროგრამა „ხესედ ელიაჰუსში“. სამწუხაროდ, ამ პროგრამასაც გაუჩნდა პრობლემები, რადგან ჩვენ ვერ შემოვდივართ შენობაში, ვიჭირავთ შენობა, ერთოთახიანი ბინა, სადაც ჩვენი მანქანით დაგვყავს სამეურვეო პირები და ისინი თავისი შეხვედრებს აგრძელებენ აქ. 15 ივნისიდან ჩვენ მოლაპარაკება გვაქვს ავნიმელს როზენბლატთან და ეს შეხვედრები გაგრძელდება „ტიფერეთ ცვის“ სააქტო დარბაზში.

რაც შეეხება „ხესედის“ ადმინისტრაციას. მე, როგორც დირექტორს, ჩემს ბუღალტერს გვაქვს საშუალება დღეში რამდენიმე საათი შემოვიდეთ ებრაულ სახლში და გავაგრძელოთ ჩვენი სამუშაო. ჩვენი დიდი ორგანიზაცია, მართალია, მძიმე პირობებში, მაგრამ აგრძელებს მუშაობას.

— თუ გაქვთ პასუხი, სავარაუდოდ მაინც როდის გაიხსნება ებრაული სახლი?

— ამ კითხვას ბევრჯერ მისვამენ ყოველდღიურად, მაგრამ, სამწუხაროდ, მე არ მაქვს კონკრეტული პასუხი, როგორ გადაწყდება ებრაული სახლის ბედი. ერთადერთი ვიცი ის, რომ მუშავდება სქემა, რომ გაუმჯობესდეს ამ შენობის დაცვა და ბევრად უსაფრთხო იყოს. მე მინდა აღვნიშნო ებრაული სახლის თანამშრომელთა გულისტკივილი ებრაული სახლის დაკეტვის გამო. ეს იმის მაჩვენებელია, რომ ამ ორგანიზაციამ და ამ შენობამ დაიმსახურა მთელი თემის სიყვარული და პატივისცემა. ჩვენ ამით ვამაყოფთ, რადგან, რასაც ჩვენ ვაკეთებთ, ეს დიდი საქმეა. მე მინდა ყველას დიდი მადლობა გადავუხადო, ვინც ჩვენ გვერდით დაგვიდგა. იმედი მაქვს, ჩვენ დაგვრუნდებით ებრაულ სახლში.

შემეცნებითი საღამო

შავუთის დღესასწაულის დღეებში — 15 ივნისს თეატრალურმა ჯგუფმა, რომელსაც ლია ხოტივარი ხელმძღვანელობს, გამართა ლიტერატურული საღამო „შავუთი“.

საღამო გაიმართა ბათ-იამის ქართველ ებრაელთა კულტურის ცენტრში. სცენარის ავტორმა და დამდგმელმა ლია ხოტივარმა გამოიყენა შალომ დავიდის, დინა შამელაშვილის და იცხაკ მამისთვალის

ორიგინალური, თუ თარგმნილი ნაწარმოებები, ასევე ნაწყვეტები რაია ნინუაშვილის „სადიდებლებიდან“. საღამო მუსიკალურად გააფორმა ციფორა დავარაშვილმა.

საღამოს განმავლობაში წამყვანი ლია ხოტივარი, პირველი მთხრობელი ლიანა კაცობაშვილი, მეორე მთხრობელი კი ირმა ათანელოვი, მესამე მთხრობელი ნანა ზოარი, ლეა ჯანაშვილი (ნაომი), მირა ნინუაშვილი (რუთი). მაყურებლებს

უამბობდნენ შავუთის წინარე პერიოდზე, სინაის მთის ძირას თორის მიღების პერიპეტეიბზე და იუდაიზმის სხვა მნიშვნელოვან მომენტებზე.

საღამოზე გათამაშებული იქნა „რუთის წიგნის“ ცალკეული სცენებიც.

ასეთი ხასიათის ლიტერატურული საღამოები უთუოდ დადებით როლს ასრულებენ ისრაელის ქართველი ებრაელობის ცხოვრებაში.

ქართული საქმის საკეთილად ამერიკაში

მანანა ჯინჯიხაშვილი ქუთაისში დაიბადა. აქ დაამთავრა საშუალო სკოლა, მუსიკალური სასწავლებელი, შემდეგ ქუთაისის სახელმწიფო პედაგოგიური ინსტიტუტი (ამჟამად აკაკი წერეთლის სახელმწიფო უნივერსიტეტი) ქართული ენისა და ლიტერატურის სპეციალობით; მუშაობდა მუსიკის მასწავლებლად, ყურნალისტად, ლადო მესხიშვილის სახელობის ქუთაისის აკადემიურ თეატრში სალიტერატურო ნაწილის გამგედ. ამჟამად ცხოვრობს ნიუ-იორკში ოჯახთან ერთად.

როდესაც მანანა ჯინჯიხაშვილზე დაიწყო წერა, მოულოდნელად აღმოვაჩინე, რომ ჩვენი მეგობრობის უფრო ხანგრძლივი ნაწილი უკვე ამერიკულ პერიოდზე, მის ემიგრანტულ ცხოვრებასა და ჩვენს სატელეფონო თუ ეპისტოლარულ ურთიერთობაზე მოდის, უფრო ნაკლები კი საქართველოს სტუდენტობისა და მეგობრობის იმ წლებზე, როცა ყოველდღე, ან თითქმის ყოველდღე ვხვდებოდით ერთმანეთს. მას შემდეგ ბევრმა წელმა განვლო, რთულმა და წინააღმდეგობებით აღსავსე მთელმა ეპოქამ. საუკუნე შეიცვალა, როგორც პირდაპირი ისე გადატანილი მნიშვნელობით. მანანამ უფრო მშვიდი, თუმცა უკვე აფორი-აქებული საქართველო დატოვა, რომელიც ჯერ კიდევ საბჭოთა კავშირის სივრცეში იმყოფებოდა. იგი ჩვენზე უტყუარად გრძნობდა, უკეთესად ხედავდა იმ საფრთხეს, ჩვენი რომ ჯიუტად არ ვუსწორებდით თვალს. არ გვეშინოდა, რადგან ჰორიზონტზე საქართველოს დამოუკიდებლობა ჩანდა. ასე იყო ცხრა აპრილის წინა დღეებში. მანანა რეკავდა, სწუხდა, ჰქონდა დიდი საშიშროების მოლოდინი. მასხოვს მისი ფრაზა: „ოღონდაც ახლა გადარჩეთ,“ რაც მაშინ გაზვიადებული მეჩვენა.

ამერიკის შეერთებულ შტატებში წასვლისას მანანას გული წყდებოდა, რომ აქ ტოვებდა საყვარელ საქმეს, თუმცა არც იქ უძებნია ახალი პროფესია. სამაგიეროდ თავისი ცნობიერებით ერთი ნუთითაც არ დაშორე-

ბია საქართველოს. ჩემთვის დღეს ძნელია მანანას ვაშინგტონში „ამერიკის ხმის“ ქართულ რედაქციაში საქმიანობის შეფასება, მაგრამ, ალბათ, ეს პერიოდი მის ცხოვრებაში უმნიშვნელოვანესი იყო. ახალ რეალობასთან შეგუება, განსხვავებულ ეკონომიკურ და პოლიტიკურ სისტემაში, თანაც მაღალკონკურენტულ გარემოში ადაპტირება, ინგლისური ენის კარგად დაუფლება — ერთბაშად რამდენიმე ფსიქოლოგიური ბარიერის გადალახვა, ბუნებრივია, იოლი არ იქნებოდა.

მანანა წლების განმავლობაში იყო გაეროში „ამერიკის ხმის“ აკრედიტებული ჟურნალისტი. იყო ავტორი მრავალი საინტერესო და საჭირობო რეპორტაჟისა. მის მიერ ლიტერატურისა თუ ხელოვნების სხვა სფეროებში მომზადებული გადაცემები კი ყოველთვის გამოირჩეოდა სიღრმით, მრავალი პლანით, რაც სხვადასხვა რაიონში აჩვენებდა იმ პროცესებს ამერიკის კულტურულ ცხოვრებაში რომ მიმდინარეობდა. იგი სწორედ ამ სივრცეში ქმნიდა შემოქმედი ქართველების პორტრეტებს და უფრო თვალსაჩინოს ხდიდა ჩვენთვის მათს წარმატებებს. ვფიქრობ, მანანა ჯინჯიხაშვილის პროგრამები გამორჩეულ ხიზლს, ინდივიდუალურ ხელწერას ანიჭებდა ამერიკის ხმის ქართულ გადაცემებს.

საქართველოს სახელმწიფოებრივმა დამოუკიდებლობამ ძალზე საამაყო რეალობა მოიტანა. ამერიკის უნივერსიტეტების (კოლუმბიის, ინდიანას...) სტუდენტებს (და არა მარტო მათ) შესაძლებლობა აქვთ უცხო ენად ქართული აირჩიონ. მანანა მათ ასწავლის. ბევრი მათგანი იმყოფებოდა კიდევ საქართველოში. თითოეულმა, ბუნებრივია, აქ თავისი ქართული ენის მასწავლებლის სულის ნაწილი გამოიყოლა, მისი თვალთ შეხედა ჩვენს ქვეყანას, მე ვიცი, რა რუდუნებით ეკიდება იგი ამ მნიშვნელოვან საქმეს, რა დიდ პასუხისმგებლობასთან, რთულ შრომასთან არის დაკავშირებული ეს ყოვე-

ლივე. მზა მეთოდიკა საკმაოდ მწირია, საკუთარი გამოცდილება კი წლებს მოაქვს და იგი მანანას უკვე საკმაოდ დაუგროვდა. მან შეძლო გარედან შეეხედა ქართული ენისათვის. სხვათათვის ესწავლებინა არა მხოლოდ გრამატიკული კატეგორიები, არამედ ენა, როგორც ერის სულიერი სამყაროს გამანიჭებელი. ახლა მანანა ფიქრობს (ზრუნავს კიდევ) შექმნას და საქართველოში გადაიღოს ქართული ენის ვიდეოკურსი, რომელშიც თავს მოიყრის ქართველების საუბრები ოჯახში, საზოგადოებაში, ქუჩაში, სუფრასთან, ჩაინეროს ბუნებრივი დიალოგები კარგი ქართულით მოლაპარაკე ადამიანებთან ერთად, რასაც, ეჭვი არ მეპარება, აუცილებლად განახორციელებს, თუ სპონსორი მოიძებნა, ალბათ, უფრო მაღლედ.

მანანა ჯინჯიხაშვილი, როგორც მწერალი ჯემალ ქირია ამბობს მასზე, კარგი ებრაელი და კარგი ქართველია. იგი ქართულ საქმეს აკეთებს. პროფესიონალი ფილოლოგია. მისი პედაგოგიური საქმიანობა, სამწუხაროდ, უფრო მეტად სხვათა არჩევანზეა დამოკიდებული, ვიდრე მის აქტივობაზე. საკმაოდ მოშორებით ჩვენგან მან შეძლო თავისი ქართული სამყარო შეექმნა. ახლა რუსულენოვან რადიოში გააჩინა ქართული ნიშა. აქ მიჰყავს ქართული გადაცემები, რასაც უსასყიდლოდ აკეთებს.

აქაც გულდია მასპინძელი და სხვათა გულშემატკივარი ამერიკაშიც ასევე აგრძელებს ცხოვრებას. მისი სახლის კარი მუდამ ღიაა სტუმრებისათვის, მუდამ მზად არის დახმარებისთვის.

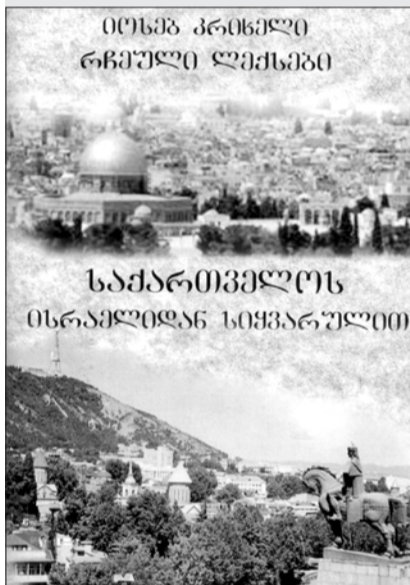
თითქმის 18 წელია, რაც მანანა ჯინჯიხაშვილი წავიდა ქუთაისიდან, მაგრამ ერთი დღითაც არ დაშორებია ქართულ სიტყვას, ქართველ მეგობრებს, ქართულ მწერლობას და ხელოვნებას, ქვეყანას, სადაც დაიბადა, გაიზარდა, ჩამოყალიბდა როგორც პიროვნება, რომელთანაც უამრავი კარგი მოგონება და ტკივილიც აკავშირებს და რომლის დიდი ქომაგიცაა.

საქართველოს ებრაელობის ფოტოისტორია

ონის 114 წლის ბაიტი ქანსეთი

რჩეული ლექსები

იოსებ კრიხელი
რჩეული ლექსები

საქართველოს
ისრაელთან სიყვარული

ისრაელში გამოიცა იოსებ კრიხელის რჩეული ლექსების კრებული „საქართველოს ისრაელიდან სიყვარულით“. კრებულში შესულია 75 წლის იოსებ კრიხელის მიერ შექმნილი ლექსები. ეს კრებული იწყება ლექსით „სადღეგრძელო.“ წიგნი გამოიცა „ამუთა ეფშარახერეთ“-2000 დახმარებით.

წიგნის წინასიტყვაობის ავტორია მირა წინუაშვილი.

წიგნს წინ უძღვის ავტორის შესავალი წერილი.

მე საქართველოს
სადღეგრძელო
დავლიო მინდა,
მიტომ კი არა,
მოვაფრქვიო
ყალბი დიდება,
მე საქართველოს
სადღეგრძელოს
ვსვამ იმ შეგრძნებით,
რომ საქართველოს
გამარჯვება
ნაღდად ჭირდება.

გაზეთ „მენორას“
რედაქცია
თანაგრძნობას
უცხადებს აშდოდის
მუნიციპალიტეტის
წევრს მოშე
ბოთერაშვილს
დადის
გარდაცვალების
გამო

მეუღლე ნანა ხუბელაშვილი, შვილები: ჭიკო,
თამუნა ფიჩხაძეები, სიდდერი ეთერ მიხელაშვილი,
ია, მაია ხუბელაშვილები, ემზარ ელიგულაშვილი,
მერაბ კობახიძე იუნყებიან
დათო ფიჩხაძის
გარდაცვალებას.

რობერტ, თენგიზ, ლერა მიხელაშვილები, ფიმა
კაცობაშვილი, ციალა, გურამ ბათიაშვილები იუნყებიან
დათო ფიჩხაძის
გარდაცვალებას და თანაუგრძნობენ
განსვენებულის ოჯახს,

დაამუშავებელი და
გამომცემელი:
გურამ ბათიაშვილი, კოტე აბაშიძე
თბილისი, ლეონიძის 11^ბ, ვახტანგ VI ქ. №30
ტელეფონები: 99.90.96, 77.20.57

რეგისტრირებულია
ქ. თბილისის მთაწმინდის
რაიონის სასამართლოს
შიპრ.
რეგისტრაციის № 4/1-921

რედაქტორი
ბურამ ბათიაშვილი
 האגודה היהודית לרשות
Jewish Agency for Israel